

paa en saadan Maade, at Forsvaret tillands derved har kunnet komme til sin Ret og faae sin Betydning.

Udler: Idet jeg først takker det ærede Medlem, som sidst talte, og som baade idag og sidst har støttet mit Forslag, skal jeg gaae over til ogsaa selv at udtale mig om dette Forslag, som her ligger for. Jeg skal først udtale min Glæde over, at Debatten ikke blev sluttet sidst; ganske sikkert vil min Udtalelse ikke derved faae den Charakter, som den vilde have havt sidst; den vil ikke blive ganske kort, da jeg vil komme til at gaae længere ind paa Sagen, men jeg glæder mig derved af flere Grunde. Det skulde have gjort mig ondt, naar Sagens Behandling skulde have faaet sit sidste Udtryk ved den ærede Ordførers Udtalelse. Hans Grunde kunne jo altid taale en Modkritik, og jeg troer mig ingenlunde i Besiddelse af saa stærke Raaben at fægte med som han, men jeg troer at kunne oplyse, at der i hans Grunde, idetmindste efter min Anskuelse — og jeg antager ogsaa at kunne oplyse det saaledes, at det bliver klart for flere — er Meget som er overdrevent, og som er meget ubilligt mod Forslagsstilleren og dem, der kunne ville stemme for hans Forslag — dette skal jeg imidlertid komme tilbage paa senere. Der er endnu et Fortrin ved, at Sagen er kommen til Debat idag istedetfor at komme til Afstemning i sidste Møde, og det er, at den ærede Ordførers og den høitærede Conseilspræsidents Udtalelser nu ligge trykte for os, og jeg vil tillade mig et Par Diebliske først at opholde mig ved den sidste, som angaaer et Spørgsmaal, som i sig selv er meget vigtigt, og som enkelte ærede Talere have tillagt en endnu større Vigtighed, end det i og for sig efter min Anskuelse fortjener. Jeg vil altsaa først yttre mig om den finansielle Udtalelse af den høitærede Conseilspræsident, som jeg sandsynligvis maa have misforstaaet noget, da den idetmindste paa Tryk tager sig noget anderledes ud end det Indtryk, jeg fik af den mundtlige Udtalelse. Den anden Deel af Udtalelsen gik ud paa, at han ikke kunde modtage den Bemyndigelse, jeg ønskede at give Regjeringen, og det ærede Medlem for Rjø-

benhavns Amts 3die Valgfreds (M. Hage) søtede hertil, at man altsaa ikke vilde kunne give Regjeringen den, uden at yttre Mistillid til den, men jeg troer, at en nærmere Belysning af den høitærede Conseilspræsidents Udtalelse vil vise, at dette ingenlunde ligger deri, og tillige, at denne Uttring af den høitærede Conseilspræsident, at han ikke kunde modtage Forslaget, er overmaade naturlig, idet det fra hans Side vilde være en Uforsigtighed at udtale noget Andet. Jeg skal da søge at vise, at en modsat Udtalelse fra den høitærede Conseilspræsident vilde have en ganske anden Betydning, end det vil have, at Folkethinget stemmer for Forslaget Nr. 35. Den høitærede Conseilspræsident yttrede, at han ikke vilde kunne modtage Forslaget, „da deri vilde ligge en Anerkjendelse af, at der var en Trang dertil, hvilket Regjeringen ikke kan indrømme, at der er, ligesaa lidt som at Omstændighederne for Dieblicket særligt opfordre dertil.“ Det er en Selvfølge, at den høitærede Conseilspræsident, naar han tillige er Udenrigsminister, maa udtale sig saaledes; thi i det Dieblik, han gik ind paa dette Forslag, vilde man med Rette i Udlandet heri kunne lægge, at naar Conseilspræsidenten ønsker et Stik strax, er det, fordi han troer, at Krigen staaer for Døren. Jeg vilde have fundet det i høieste Grad urigtigt, og jeg kan sige uforsigtigt, om den høitærede Conseilspræsident var gaaet ind paa Forslaget. Jeg kom ikke til at udtale dette sidst, fordi jeg ikke da havde den grundige Opfattelse af hans Ord, som jeg har faaet ved at have Foredraget liggende for mig; men jeg finder nu, at den høitærede Conseilspræsidents Udtalelse er ganske naturlig og en nødvendig Følge af hans ophøiede Stilling. Vi maae huske paa, at der i en Ministers Udtalelse ligger noget ganske Andet end i vor. Det er en Selvfølge, at vi, naar vi give de store Midler, her er Tale om, eller overhovedet de Midler, der er Tale om til vor Flaade, tænke os Muligheden af en Krig. Vi diskutere i Freden, vi arbeide i Freden hen til at faae et Forsvarsvæsen, hvormed vi kunne forsvare os i Krig, men det er Krigen, som fører os til at gjøre de store Udgifter, som ere nødvendige, naar den sørgelgte Eventualitet indtræder. Det